

NORDISK SPRÅKKONVENSJON

Artikkel 1

De språkene som omfattes av denne konvensjonen er norsk, dansk, finsk, islandsk og svensk.

Konvensjonen gjelder så vel muntlig som skriftlig kontakt med myndigheter eller andre offentlige organer, likevel ikke telefonkontakt.

Artikkel 2

De kontraherende stater forplikter seg til å virke for at en borger i en kontraherende stat etter behov skal kunne bruke sitt eget språk ved kontakt med myndigheter og andre offentlige organer i en annen kontraherende stat. Ved siden av domstolene gjelder dette særlig i forhold til offentlige organer som helse-, sosial-, og barnevernsmyndigheter samt arbeidsmarkeds-, skatte-, politi-, og skolemyndigheter.

I saker for domstolene og andre offentlige organer skal disse så langt råd er sørge for at borgerne i en kontraherende stat får tilstrekkelig tolke- og oversettelseshjelp. I straffesaker skal borgerne alltid få den nødvendige tolkehjelp.

Artikkel 3

Kostnadene ved tolking eller oversettelse i saker som omfattes av artikkel 2, bør dekkes av offentlige midler. Utgifter til tolk i saker som er undergitt offentlig påtale skal alltid dekkes av det offentlige.

Det er likevel ikke til hinder for at en kontraherende stat krever utgiftene til oversettelse av et dokument erstattet helt eller delvis av den som har levert inn dokumentet, dersom dette er av vidløftig karakter eller av liten betydning eller det ellers foreligger særlige grunner. En kontraherende stat skal heller ikke være forhindret fra å gi bestemmelser om rett for det offentlige til å kreve utgiftene til tolk eller oversetter tilbakebetalt fra den som i egenskap av tapende part eller av andre grunner skal bære sakskostnadene.

Artikkel 4

Den som oppholder seg i anstalt eller institusjon bør så langt råd er gis mulighet for samvær med andre som behersker vedkommendes språk.

Artikkel 5

De kontraherende stater skal arbeide for at det opprettes offentlige språktjenesteorganer eller annen form for tolke- og oversettelsestjeneste på steder der det finnes et større antall borgere av en annen kontraherende stat som ikke forstår vertslandets språk. Når antallet slike borgere bosatt i vertslandet eller på et bestemt sted i vertslandet tilsier det, skal vertslandet fremme arbeidet med oversettelse og distribusjon av slike rettledninger, brosjyrer, skjemaer o.l. som kan lette kontakten mellom den enkelte og det offentlige.

Artikkel 6

De kontraherende stater forplikter seg til å søke og å gjøre en særlig innsats i spørsmål om språktjeneste når forholdene tilsier det, og å fremme direkte samarbeid mellom myndighetene i de ulike statene med sikte på å gjennomføre formålet med konvensjonen.

Artikkel 7

Konvensjonen er ikke til hinder for at to eller flere av de kontraherende stater, når det er grunn til det inngår særskilte avtaler som innebærer mer vidtgående forpliktelser enn de som er avtalt her.

Artikkel 8

Hver av de kontraherende stater skal utpeke et organ som skal ha til oppgave å følge med i gjennomføringen av konvensjonen i staten og fremme samarbeidet mellom statene i spørsmål som omfattes av konvensjonen.

Det tilligger også Nordisk Ministerråd å holde seg orientert om gjennomføringen av konvensjonen.

Artikkel 9

De kontraherende stater kan slutte seg til denne konvensjonen ved å

- a) undertegne uten forbehold om ratifikasjon eller
- b) undertegne med forbehold om ratifikasjon, kombinert med etterfølgende ratifikasjon.

Ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det finske utenriksdepartement.

Konvensjonen trer i kraft første dag i den nærmest påfølgende måned etter at to måneder er gått etter at fire av de kontraherende stater har sluttet seg til konvensjonen. For en kontraherende stat som slutter seg til konvensjonen på et senere tidspunkt, trer den i kraft to måneder etter at denne stat har sluttet seg til konvensjonen.

Hver av statene kan i forhold til hver av de øvrige si opp konvensjonen med seks måneders varsel.